نهادهای دانشجویی

شوراهای صنفی از تاسیس تا تجمیع

حمیدرضا عاصمی*: یکی از فاکتورهای شاخص جوامع مدنی امروز، مشارکت مردم در اجتماعات کوچک است. این اجتماعات که به سمت تخصصی شدن گام برمی دارند کانونی برای ابراز یا پیگیری افکار و اهداف مشترک اعضای خود هستند. این نهادهای خرد در بیشتر جوامع با حمایت گسترده از طرف دولت (به معنای عام خود) همراه و گاه در قدرت نیز شریک می شوند (در نهادهای سیاسی). این گونه رفتارها نه تنها از قدرت دولت نمی کاهد بلکه بر مقبولیت و شاخص مدنیت آن می افزاید، لیکن بی توجهی به صدای نهادهای مدنی و در برخی مواقع ساکت کردن آنها موجب تبدیل صدای آنها به فریادهای معترض کوبنده و همچنین کاهش مقبولیت دولت می شود. در جوامع مدرن نقش دانشگاهیان در بسترسازی و جهت دهی به افکار عموم غیرقابل انکار است. حضور دانشگاهیان به ویژه دانشجویان - قشر فرهیخته جامعه - به عنوان پایه گذار مستقیم یا غیرمستقیم در بسیاری از نهادهای مدنی مثرثمر خواهد بود. همچنین گروه ها و اجتماعات دانشجویی با پتانسیل جوانی و روحیه عمدتاً آرمان خواه در صدر توجهات جامعه قرار می گیرند. لیکن فعالیت های دانشجویی عمدتاً در یک تخصص و تک جانبه نبوده و جنبه های فرهنگی، سیاسی، مطبوعاتی و صنفی در مرحله تفکیک همانند کلافی پیچیده هستند. اما مرزبندی فعالیت های صنفی که مخاطبانش توده دانشجویان هستند با دیگر فعالیت ها امری لازم به نظر می رسد. حال با این مقدمه کوتاه به امور صنفی و دانشجویان متصدی این امور، در قالب شوراهای صنفی بیشتر خواهیم پرداخت. در بسیاری از موارد اعتراضات وسیع سیاسی، پایه و اساس مطالبات صنفی دارد، حتی مسائل خرد معیشتی همانند مشکلات خوابگاه یا تغذیه به علت عدم رویارویی صحیح گاه موجب پیدایش امواج سنگین اعتراضات سیاسی می شود که معمولاً مطالبات صنفی در میان راه، به فراموشی سپرده می شوند. همچنین گاهی افرادی مشکلات صنفی را دستاویزی برای بازی های سیاسی خود قرار می دهند که در این مورد هم به روشنی قصد حل مشکلات صنفی مد نظر نبوده و طبیعتاً این مشکلات مرتفع نمی شود. دیگر امر قابل توجه، همه گیر بودن امور صنفی است، که موجب مشارکت چشم گیر و بدون مرزبندی دانشجویان شده است که معمولاً در اعتراضات سیاسی و جناحی شاهد چنین اجتماعات وسیعی نخواهیم بود. به همین علت انجمن های اسلامی که قبل از تاسیس شوراهای صنفی غالباً عهده دار پیگیری مطالبات صنفی دانشجویان بوده اند از این امور گاهی به عنوان انگیزه های جذب پتانسیل و مخاطب استفاده می کردند. از سال ۷۸ دولت اصلاحات با الگوبرداری از اتحادیه دانشجویان کشورهای اروپایی، شوراهای صنفی را در دانشگاه هایی مانند امیرکبیر، شیراز، فردوسی مشهد و صنعتی اصفهان با سیاست تفکیک و تنوع بخشی فعالیت های دانشجویی و ارتقای سطح این فعالیت ها پایه گذاری کرد.

چشم انداز اولیه شوراهای صنفی همچون فنری بین دو جداره دانشجویی و مسئولین بود که این فنر موجب کاهش اصطکاک این دو جداره می شد، چرا که دانشجویان معترض به کمبودهای صنفی به نمایندگان منتخب خویش مراجعه و با آرامش روانی به دست آمده از انجام اقدامات رادیکالی و تند پرهیز می کردند. با حمایت های صورت گرفته از فعالیت های صنفی و شوراهای صنفی همچون قرار دادن ردیف بودجه مستقیم و کم رنگ کردن کمیته های انضباطی در برخورد با فعالین صنفی، پرچم شوراهای صنفی توسط فعالان این امر در اکثر دانشگاه های کشور برافراشته شد. شرکت دانشجویان در مراحل تصمیم گیری و ارائه راهکار توسط ایشان برای مسئولان سنتی ابتدا به مثابه کابوسی تلخ بود که دانشجویان را با مقاومت سرسختانه مسئولان مواجه کرد. این تعامل ناپذیری از یک طرف و روحیه آرمان خواه دانشجو از طرف دیگر موجب شد تنش هایی میان فعالین صنفی و مسئولان دانشگاه به وجود آید و این تنش ها موجب اعمال فشار مستقیم یا غیرمستقیم بر حامیان وزارتی شوراهای صنفی شد. مسئولین دانشگاهی معترض به شوراهای صنفی خواستار کاهش قدرت و نفوذ شوراهای صنفی - این بازوی مشارکتی مستعد - و گاه خواستار حذف آن، به بهانه اخلال در روند مدیریت دانشگاه شدند. نکته قابل تامل اینکه فعالیت شوراهای صنفی در حیطه مسائل صنفی دانشجو و داشتن خط قرمز فعالیت های جناحی در جامعه ای سراپا باند و گروه بازی به راستی دشوار است. حال در تحلیل علل ایجاد تنش بین شوراهای صنفی و مسئولین دانشگاهی می توان به دو مورد اهم اشاره کرد: ۱ - ابهامات بسیار در آیین نامه و اختیارات شورای صنفی، که به علت عدم استفاده از نظرات تجربی دانشجویان، طی چند سال لاینحل باقی مانده بود. این ابهامات، روابط انسانی را در حل مطالبات جایگزین قانون کرده بود. ۲ - نبود روحیه مشارکت پذیری در مسئولان و ترس از حضور دانشجو در مراحل تصمیم سازی، مدیریت و نظارت. به علل مذکور و همچنین رکود نسبی تشکل های دانشجویی در سال های اخیر روند رو به رشد توسعه و تکامل شوراهای صنفی متوقف و گاه سیاست هایی در راستای تضعیف شوراها اتخاذ شد. در همین زمان با انباشت تجربه فعالین صنفی و تبادل نظرهای صورت گرفته در گردهمایی های سراسری، ساختار کشوری و فرادانشگاهی به عنوان نیازی اساسی و روزافزون احساس شد.

سرانجام اساسنامه اتحادیه، زمستان ۸۴ با حضور نزدیک به ۵۰ دانشگاه کشور در دهمین نشست شوراهای صنفی سراسر کشور تصویب شد و با انتخاب اولین شورای مرکزی، اتحادیه صنفی دانشجویان کار خود را آغاز کرد.

*** دبیر اتحادیه شوراهای صنفی دانشجویان دانشگاه های سراسر کشور**

نهادهای بهداشتی

تشخیص و اقدام به موقع، تنها راه مبارزه با سرطان است

شرق: انجمن امداد به بیماران سرطانی در نامه ای که به دفتر روزنامه ارسال کرده از اقدامات اخیر این انجمن خبر داده است: در تازه ترین تحقیقات دانشمندان به این نتیجه رسیده اند که خانواده درجه یک بیماران مبتلا به سرطان پستان در صورت انجام برخی از آزمایشات متوجه خواهند شد که آیا به این بیماری دچار می شوند یا نه؟ آماری که در زمینه این آزمایشات ارائه دادند از ۹۰ درصد تجاوز می کند. به این ترتیب در صورتی که این آزمایشات امکان انجام داشته باشند زندگی بسیاری از افراد به ایشان بازخواهد گشت چرا که در همان زمان کودکی هم متوجه این موضوع خواهند شد و از خود مراقبت های لازم را به عمل خواهند آورد. «انجمن امداد به بیماران سرطانی ایران» بر آن است تا باب گفت وگویی را با شورای بیمه متشکل از سازمان خدمات درمانی، تامین اجتماعی، کمیته امداد امام خمینی، بیمه نیروهای مسلح و بیمه بانک ها در میان بگذارد. این مکاتبات در حال انجام است، امید است ظرف ۲ ماه آینده ما بتوانیم به نتایج ابتدایی برسیم چرا که اگر نوع آزمایشات تحت پوشش سازمان های بیمه قرار بگیرند از جهت اقتصادی هم به نفع شرکت های بیمه خواهد بود.

■ اولین باشگاه افرادی که با HIV ایدز زندگی می کنند

برای نخستین بار در کشور باشگاه ویژه افرادی که با HIV ایدز زندگی می کنند تحت عنوان «باشگاه یاران مثبت» گشایش یافت. به گزارش ایرنا باشگاه یاران مثبت در بیمارستان امام خمینی(ره) تهران به منظور پر کردن اوقات فراغت افرادی که با HIV ایدز زندگی می کنند، افتتاح شد. این باشگاه توسط بیماران مثبت مبتلا به «HIV» و برای این گروه از بیماران و خانواده های آنان فعالیت خواهد کرد. افزایش مهارت های زندگی در بیماران «HIV» مثبت و خانواده های آنان، ترویج پشتیبانی از این بیماران در بین مسئولان و کاهش تبعیض اجتماعی نسبت به این گونه بیماران از اهداف تاسیس باشگاه یاد شده است. اعضای باشگاه اطلاعات منابع و مهارت های کسب شده از طریق برنامه های پیشگیری را در جهت ایمن سازی محلات و اطرافیان خویش به کار گرفته و در محیطی تواناساز، دوستانه، دردآشنا و صمیمی برای کاهش مشکلات و کسب آرامش معنوی و جسمانی به یکدیگر کمک می کنند. این اعضا همچنین در قالب فعالیت های اجتماعی و فرهنگی و بسیج و تجهیز منابع به تقویت برنامه های مقابله با آسیب های اجتماعی و کنترل HIV/ ایدز اقدام می کنند. نخستین برنامه باشگاه یاران مثبت پر کردن اوقات فراغت بیماران است که برای رفع کسالت و اضطراب هایشان می توانند به این باشگاه مراجعه و خدمات مشابه دریافت کنند. این بیماران در باشگاه می توانند فعالیت هایی چون فعالیت های ورزشی و هنری انجام دهند که به همین منظور یک فضای ورزشی اختصاصی در قالب بوستانی کوچک در محل باشگاه دایر خواهد شد. باشگاه یاران مثبت تحت مدیریت مرکز تحقیقات ایدز ایران واقع در بیمارستان امام خمینی(ره) و انجمن تنظیم خانواده فعالیت خواهد داشت. معاون سلامت وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی در مراسم افتتاحیه باشگاه یاران مثبت گفت: تا پایان اردیبهشت امسال ۱۳ هزار و ۳۵۷ مورد HIV مثبت در کشور ثبت شده که قطعاً طی سه ماه گذشته این تعداد افزایش یافته است. دکتر «سیدموید علویان» با اشاره به اینکه امکانات کافی برای درمان و تامین داروهای بیماران مبتلا به HIV موجود نیست گفت: اما اگر افراد HIV مثبت بدانند که قصد کمک به آنان را داریم، همکاران خوبی در کنترل این بیماری برای سیستم بهداشتی کشور محسوب می شوند. علویان با اشاره به بحث انتقال ایدز از طریق معتادان تزریقی به همسرانشان و خطر اپیدمی این بیماری در آینده گفت: بیماری ایدز جزء آن دسته از بیماری هایی است که در عرض چند ۱۰ سال گسترش می یابد. وی تاکید کرد: باشگاه هایی همچون باشگاه های یاران مثبت از جمله مکان هایی به شمار می آیند که به مردم در خصوص اینکه رفتار پرخطر نداشته باشند و یا راه های پیشگیری از سرایت این بیماری را آموزش می دهند. وی با تاکید بر اینکه ایدز را نمی توان فراموش کرد و یا نادیده انگاشت، اظهار داشت: در صورتی که ایدز را فراموش کنیم، باز هم این بیماری منتقل و شیوع آن افزایش خواهد یافت. دکتر «شری جوزف» نماینده فدراسیون بین المللی تنظیم خانواده (IPPF) در ایران نیز در مراسم افتتاحیه باشگاه یاران مثبت گفت: مبتلایان به HIV / ایدز فقط به دارو و خدمات درمانی نیاز ندارند بلکه مثل تمام شهروندان عادی به حمایت ها و فعالیت های اجتماعی نیز احتیاج دارند. جوزف به مشارکت افراد مبتلا به HIV در راه اندازی باشگاه یاران مثبت اشاره کرد و گفت این مشارکت یکی از کلیدهای موفقیت باشگاه یاران مثبت خواهد بود. در این مراسم همچنین پیام خانم «مادو بالانات» مدیر منطقه جنوب آسیای فدراسیون بین المللی انجمن های تنظیم خانواده (IPPF/SARO) به مناسبت افتتاح باشگاه یاران مثبت توسط مدیرعامل انجمن تنظیم خانواده جمهوری اسلامی ایران قرائت شد. بالانات در بخشی از پیام خود گفت: ایران خوشبختانه هنوز آمار نگران کننده ای از شیوع HIV /ایدز ندارد تا ناچار باشد نیروی کار و انسانی خود را برای به کارگیری تمام استراتژی های موجود پیشگیری بسیج کند. وی در خصوص باشگاه یاران مثبت افزود: این امر ثابت می کند که اصل مشارکت افرادی که با HIV زندگی می کنند حتی در کشوری با درصد پایین تر می تواند کاملاً عملی باشد. وی در ادامه افزود: این حرکت مثالی خیره کننده است که نشان می دهد، چگونه یک کشور به جای انکار یا انفعال تعهد خود را به اثبات می رساند که متاسفانه چنین نمونه هایی در جهان اندک است.

نهادهای پرستاران

اقدام سازمان مدیریت نامناسب است

گروه اجتماعی: سازمان نظام پرستاری جمهوری اسلامی ایران به محمود احمدی نژاد درباره رفتارهای سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور نامه سرگشاده ای نوشته است. متن نامه به شرح زیر است: احتراماً سلام گرم جامعه پرستاری کشور را به حضور حضرتعالی به خاطر مساعدت ها و عنایات ویژه تان به این جامعه بزرگ و خدوم تقدیم می کنیم. به ویژه اینکه در تاریخ ۸۵/۳/۲۹ اعضای شورای عالی این سازمان را به حضور پذیرفتید و بلافاصله در تاریخ ۸۵/۴/۴ با تاکید حضرتعالی کمیته ای تشکیل شد تا براساس اولویت بندی های قابل اجرا به مشکلات پرستاران رسیدگی کنند. این کمیته سریعاً تشکیل شد و به وظیفه خود عمل کرد. اما در کمال تعجب و تاسف در تاریخ ۸۵/۵/۹ باخبر شدیم سازمان مدیریت و برنامه ریزی با تصمیمات کمیته مذکور و تاکیدات حضرتعالی مخالفت کرده است. فلذا سازمان نظام پرستاری جمهوری اسلامی ایران به نمایندگی از جامعه یک صد و پنجاه هزار نفری پرستاری کشور، شدیداً مراتب اعتراض خود را نسبت به این اقدام غلط سازمان مدیریت و برنامه ریزی اعلام می دارد و تا پایان مردادماه سال جاری خواستار تجدیدنظر سازمان مذکور در قبال تصمیمات کمیته منتخب حضرتعالی می باشد. و انتظار غیرقابل تخفیف و اغماض پرستاران سراسر کشور در تمام بخش های دولتی، خصوصی، تامین اجتماعی و نیروهای مسلح این است که سازمان مذکور هرچه سریع تر با مواردی چون ۱- تقلیل ساعت کار پرستاران برابر پیشنهاد سازمان در حضور حضرتعالی ۲- حذف سقف ۶۵ درصد از مسیر ارتقای شغلی پرستاران ۳- برخورداری پرستاران از مزایای سخت و زیان آور بودن شغل پرستاری ۴- افزایش حق شب کاری ۵- افزایش حق شیفت در گردش ۶- افزایش حق صعوبت کاری برای پرستاران موافقت کند. به گونه ای که پرستاران عملاً از افزایش حقوق محسوس و ملموس خود با علل فوق بهره مند شوند. فلذا اگر سازمان مدیریت و برنامه ریزی موافقت سریع خود را با موارد فوق الذکر تا پایان مردادماه جاری اعلام نکند ضمن ارج نهادن به تمامی عنایات و مساعدت های حضرتعالی اما به رغم میل باطنی و بنا به احساس وظیفه ذاتی و صنفی سازمان در قبال پرستاران شریف و خدوم ایران اسلامی و خدمات سخت، طاقت فرسا و مقدس آنها در سراسر کشور با همکاری و حضور گسترده کلیه کارکنان و کادر پرستاری کشور اقدامات ذیل به ترتیب انجام خواهد شد. لازم به ذکر است این سازمان ریشه و علت این گونه اقدامات و احتمالاً بروز هرگونه اتفاق ناخواسته ای را در سیاست های غلط سازمان مدیریت و برنامه ریزی می داند. چرا که به ویژه حوزه معاونت اجتماعی سازمان مذکور چه در دولت قبلی و چه در دولت فعلی ناکارآمدی و مشکل آفرینی خود را در نظام سلامت و در انظار پرستاران بیش از پیش به اثبات رسانیده و به احتمال زیاد اوضاع را به وخامت خواهد کشید.

و اما اقدامات:

۱- تجمع اولیه پرستاران در مقابل سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور با حضور گسترده و کشوری.

۲- در صورت عدم تحقق بعد از دو هفته این تجمع به صورت فراگیر و استانی در مقابل سازمان مدیریت و برنامه ریزی مراکز استان ها برگزار خواهد شد.

۳- مجدداً در صورت عدم تحقق بعد از دو هفته دیگر کلیه پرستاران در محل کار و محوطه های بیمارستان ها و مراکز بهداشتی درمانی تجمع خواهند کرد. امیدواریم با درایت، دلسوزی و قدرت تصمیم گیری که جامعه پرستاری در حضرتعالی سراغ دارند، با دخالت و دستورات قاطع شما سازمان مدیریت در مسیر صحیح سیاست های دولت نهم قرار گیرد و طعم شیرین عدالت را بر ذائقه پرستاران بچشاند و بیش از این باعث برانگیختن خشم جامعه پرستاری کشور نشود. اجرکم عندالله.

نهادهای بهزیستی

تشکیل شورای عالی معلولان

رئیس انجمن حمایت از حقوق معلولان اعلام کرد: با دستور رئیس جمهور، به زودی شورای عالی معلولان تشکیل می شود. علی همت محمودنژاد، رئیس انجمن حمایت از حقوق معلولان، در گفت وگو با ایلنا گفت: رئیس جمهور دستور تشکیل شورای عالی معلولان را صادر کرده و به زودی این شورا تشکیل خواهد شد. وی افزود: شورای عالی معلولان با حضور ۱۰ وزیر و روسای سه سازمان و NGOهای ذی ربط تشکیل خواهد شد.

نهادهای حقوقی

انتخابات کمیسیون حقوق بشر وکلای دادگستری مرکز

کورش کاکوان به عنوان رئیس کمیسیون حقوق بشر کانون وکلای دادگستری مرکز انتخاب شد. به گزارش ایسنا با برگزاری انتخابات کمیسیون حقوق بشر کانون وکلای دادگستری مرکز، اعضای این کمیسیون، کورش کاکوان را به عنوان رئیس این کمیسیون انتخاب کردند. سایر اعضای کمیسیون حقوق بشر کانون وکلا محمد فرض پور، محمدحسین هاشمی، اردشیر امیرارجمند، توران شهریاری، سیدمحمد هاشمی، شیرین عبادی، هادی اسماعیل زاده، عبدالفتاح سلطانی، رزا قراچورلو و گیتی پورفاضل هستند.

نهادهای کارگران

اصلاح قانون کار در چالش

اعتراضات کارگران به طرح اصلاح قانون کار همچنان ادامه دارد. اعتراضاتی که تا پیش از این از سوی نمایندگان کارگران به صورت اظهارنظر اعلام می شد به مرحله جدیدی رسیده است به طوری که کارگران واحدهای صنعتی و تولیدی آذربایجان شرقی در اعتراض به پیش نویس طرح اصلاح قانون کار قصد تجمع دارند. در این میان عضو کمیسیون حقوقی و قضایی مجلس درباره اصلاح قانون کار به خبرگزاری ایلنا گفته است: اصلاح قانون کار هنوز لایحه نشده بلکه پیشنهادی از سوی وزیر کار است که پس از طرح در هیات دولت در قالب لایحه تقدیم مجلس خواهد شد. به گفته دکتر محمود دهقان امکان دارد پیشنهاد وزیر کار در هیات دولت تغییر کند و یا هرگز به عنوان لایحه مطرح نشود. وی با تاکید بر اینکه نمی توان در مورد لایحه ای که وجود ندارد، اظهارنظر کرد گفت: امکان دارد پیشنهاد وزیر کار در هیات دولت تغییر کند و یا هرگز به عنوان لایحه مطرح نشود. عضو کمیسیون حقوقی مجلس از متن پیشنهادی وزیر کار استقبال کرد و گفت: اکنون که بستر لازم برای اصلاح قانون کار فراهم شده می توان تغییرات لازم را در قانون کار ایجاد کرد. وی بازبینی در قانون کار را موجب موثرتر شدن آن دانست و گفت: همواره اشکالات مورد بازبینی و تغییر قرار می گیرد و با همین تحولات احتمال تقویت قانون کار وجود دارد. به اعتقاد وی برخی مواد قانون کار، کارگر و کارفرما را در مقابل یکدیگر قرار داده است و باید راهکاری اندیشید که کارگر و کارفرما رو در روی یکدیگر قرار نگیرند بلکه قانون به نوعی حد و مرزها را مشخص کند که تنش ها به حداقل کاهش یابد. وی از اینکه اصلاح قانون کار ابزاری برای تسویه حساب های سیاسی شده انتقاد کرد و گفت: نباید هیچ جریان یا گروهی قانون کار را مستمسک قرار داده و در اندیشه تسویه حساب باشد. این نماینده مجلس، قانون کار را به ابزار تولید تشبیه کرد و گفت: قانون کار همچون یکی از ابزارهای تولید است که گاهی در دست کارگر و گاهی در دست کارفرما قرار می گیرد. بنابراین نباید آن را به عنوان ابزار سوءاستفاده به کار گرفت. وی از مقدس کردن قانون کار انتقاد کرد و گفت: اینکه برخی افراد قانون کار را مقدس دانسته و حق دخل و تصرف در آن را زشت می شمارند باعث ضربه زدن به قانون می شود چرا که قانون باید براساس زمان و مکان تغییر یابد.

وی از این که به کارگران قراردادی ظلم شده و هیچ کس به فکر آنان نیست، انتقاد کرد و گفت: متاسفانه در اصلاحیه پیشنهادی وزیر کار نیز برای کارگران قراردادی چاره اندیشی نشده است. وی از قراردادهای موقت کار در بسیاری از شرکت های خصوصی یا دولتی که باعث تضییع حقوق کارگران قراردادی می شود انتقاد کرد و گفت: اولین و مهم ترین عامل تضییع حقوق کارگران قراردادهای موقت کار است که همواره در اهمیت چندم قرار می گیرد. یک مدرس حقوق کار نیز با انتقاد شدید از اصلاحیه قانون کار که از سوی وزیر کار مطرح شده گفت: این اصلاحیه ناکارآمد و غیرکارشناسی نشان می دهد که بدنه کارشناسی وزارت کار بسیار ضعیف شده است. «منشی زاده» با انتقاد از دو تبصره ای که قرار است به ماده هفت قانون کار افزوده شود گفت: مشکل قراردادهای موقت کار در تعیین مدت قرارداد نیست بلکه باید تعداد قراردادها را تعریف کرد. هنگامی که وزیر کار به پیشنهاد قراردادهای بیش از ۳۰ روزه رای می دهد از این پس شاهد خواهیم بود که قراردادهای کار ۲۹ روزه منعقد می شود و کارفرمایان که استاد دور زدن قوانین هستند در سال، ۱۲ قرارداد ۲۰ روزه منعقد می کنند؛ همان گونه که با اجباری شدن قراردادهای سه ماهه، کارفرمایان قرارداد ۸۹ روزه منعقد کردند. بنابراین مشاهده می شود که انعقاد قرارداد در فرم های وزارت کار ملاک نیست بلکه به دلیل نبود محدودیت در تعداد قراردادها این اصلاحیه نیز ناکارآمد خواهد بود. وی افزود: در همه نقاط جهان تعداد قرارداد را برای مشاغل دائم محدود می کنند اما اشتباهی که در ایران پایان ندارد تعیین مدت برای قرارداد است. مشکل کارگر این است که کارفرما به هر تعداد که بخواهد قرارداد می بندد اما در سایر کشورها برای مشاغل دائم، بیش از قرارداد نمی توان منعقد کرد و پس از آن کارگر باید دائمی شود بنابراین باید به جای روز، تعداد قرارداد را محدود کرد. این مدرس حقوق کار از تبصره چهار طرح پیشنهادی وزیر کار انتقاد کرد و گفت: آن چیزی که به عنوان تبصره به ماده ۲۴ و ۲۱ افزوده می شود سرگردان کردن قوانین است و مشخص نیست قرارداد موقت کار در ماده ۲۴ و ۲۱ چه می کند از سوی دیگر دلیل واریز سنوات کارگر به صندوق اعتباری نیز معلوم نشده است. وی با اشاره به اینکه کارگر در قبال یک سال کار یک ماه سنوات می گیرد گفت: اگر ۳۰ روز سنوات را به ۱۲ ماه سال تقسیم کنیم کارگر باید هر ماه دو روز و نیم از حقوق خود را به حساب یک موسسه اعتباری ای واریز کند که از وزارت کار مجوز گرفته باشد اما مشخص نشده این حساب چه فایده ای برای کارگر دارد؛ آیا کارگر حق برداشت از این حساب را دارد و اگر حق برداشت ندارد تکلیف این پول چیست؟ از سوی دیگر چرا باید موسسه مالی از وزارت کار مجوز بگیرد، مگر وزارت کار چه کاره این کشور است که به موسسه مالی مجوز بدهد و آیا پس اندازکردن یک کارگر نیاز به مجوز وزارت کار دارد و هزار امای دیگر که قابل بحث و بررسی است. «منشی زاده» الحاق بند «ز» به ماده ۲۱ قانون کار را غیراصولی دانست و گفت: در بند «ز» مشخص نشده کاهش تولید یا تغییر ساختار فقط در واحدهای بزرگ صورت می گیرد یا در واحدهای کوچک نیز قابل تعمیم است.

وی افزود: طبیعی است که اگر کارگاه با مشکل مواجه شد کارش را تغییر دهد و این در موارد ۱۵۸ و ۱۶۵ قانون کار نیز لحاظ شده و هیات های حل اختلاف با استناد برای قانون حکم اخراج کارگران را صادر می کنند.

نهادهای حوزوی

نظام آموزشی حوزه علمیه خواهران تدوین شد

بهبود کیفیت آموزشی و پژوهشی و تامین نیازهای رفاهی مدارس در اولویت برنامه های مرکز مدیریت حوزه علمیه خواهران قرار دارد.

حجت الاسلام جمشیدی در گفت وگو با مهر گفت: این مرکز در سال ۷۵ با عنوان یک معاونت در چارت تشکیلاتی مرکز مدیریت حوزه علمیه قم قرار گرفت و برای تصویب به شورای عالی حوزه ارسال شد که قبل از نهایی شدن این طرح با همت مدیر وقت مرکز مدیریت حوزه علمیه قم (آیت الله مکارم شیرازی) به عنوان یک مرکز مستقل و با عنوان «مرکز مدیریت حوزه علمیه خواهران» به تصویب شورای عالی حوزه رسید.

قائم مقام مدیر مرکز مدیریت حوزه علمیه خواهران افزود: این مرکز با هدف هدایت و نظارت بر کلیه حوزه های علمیه سراسر کشور در اواخر سال ۷۶ فعالیت رسمی خود را آغاز کرد. حوزه های علمیه خواهران تا قبل از این تاریخ فعالیت های جداگانه داشته و برنامه های مختلف آموزشی را اجرا می کردند اما کمترین هماهنگی میان آنها وجود داشت.

وی افزود: این مرکز در گام اول، اقدام به شناسایی حوزه های علمیه خواهران سراسر کشور و تحت پوشش آنان با هدف هماهنگی و سازماندهی مدارس می کند. در گام بعدی تدوین نظام آموزشی مناسب با وضعیت دختران و بانوان با توجه به شرایط و نیازهای اساسی در دستور کار قرار گرفت.

جمشیدی گفت: در این گام طراحی نظام آموزشی با تاکید بر اهداف و ماموریت های آموزشی مرکز با توجه به وضعیت خواهران، تدوین شد و به تصویب شورای عالی حوزه رسید و این برنامه اساس فعالیت های آموزشی مرکز قرار گرفت و اکنون با گذشت ۱۰ سال از فعالیت این مرکز، نظام آموزشی، کمک آموزشی و نظام های آموزشی در سطوح مختلف تا سطح چهار (مقطع دکتری) به صورت هماهنگ در مدارس در حال اجراست.

وی اضافه کرد: وضعیت عمومی مدارس متناسب بوده و امکانات آموزشی خوبی در مدارس موجود است، اگرچه تا رسیدن به وضعیت مطلوب فاصله زیادی است.

جمشیدی افزود: در گام بعدی نیز بهبود کیفیت آموزشی و پژوهشی و تامین نیازهای رفاهی مدارس در اولویت قرار گرفته است. در چشم انداز درازمدت نیز ارتقابخشی و واگذاری امور در سطوح مختلف به حوزه های علمیه در نظر گرفته شده است تا مرکز بتواند وظیفه ستادی خود را در بخش های سیاستگزاری، هدایت و نظارت توسعه بخشد.

قائم مقام مدیر مرکز مدیریت حوزه علمیه خواهران گفت: این مرکز نظام آموزشی خود را در سه عرصه «آموزش»، «تحقیق و پژوهش» و «تعلیم و تربیت» با هدف ایجاد یک لشکر فرهنگی متشکل از فارغ التحصیلان مدارس علمیه سراسر کشور برای برطرف کردن نیازهای مختلف در بخش های مورد نیاز نظام در کنار تربیت نیرو برای عرصه های مختلف تبلیغ دینی و فرهنگی قرار داده است.

جمشیدی با اشاره به تدوین چشم انداز حوزه های علمیه سراسر کشور افزود: این مرکز از ابتدای تاسیس خود تدوین برنامه های کوتاه مدت، میان مدت و بلندمدت را در دستور کار خود قرار داده است و هم اکنون نیز با توجه به تدوین چشم انداز ۲۰ ساله نظام، این مرکز با تدوین چشم انداز ۵، ۱۰ و ۲۰ ساله تلاش دارد که در یک حرکت هماهنگ و منسجم و با بازنگری در اهداف و اصول و سیاست های راهبردی، اهداف کاربردی تر و مشخص تر و مناسب تر با بخش های مختلف نظام در چشم انداز ۲۰ ساله تدوین کند.

وی افزود: این مرکز هم اکنون پنج معاونت پژوهش، آموزش، فرهنگی و تربیتی، شهرستان ها و مالی و اداری، دو دفتر برنامه ریزی و نظارت، سه مشاور فرهنگی و تربیتی، آموزشی و پژوهشی و ارتباطات، همچنین شوراهای مختلف علمی و پژوهشی را داراست.

نهادهای مذهبی

مسابقه «از نماز چه می دانید؟» در شرق تهران

ایکنا: مسابقه فرهنگی «از نماز چه می دانید؟» ویژه کودکان و نوجوانان، شنبه هر هفته در خانه فرهنگ «امامزاده یحیی(ع)» برگزار می شود. «زهرا حیدرگیوی» مسئول آموزش خانه فرهنگ «امامزاده یحیی(ع)» وابسته به منطقه شرق سازمان فرهنگی - هنری شهرداری تهران در گفت وگو با ایکنا ضمن بیان این مطلب هدف از برگزاری این مسابقه را آشنایی کودکان و نوجوانان با احکام و معانی ذکرهای نماز و برگزاری هر چه صحیح تر ارکان نماز برای کودکان و نوجوانان ذکر کرد. مسابقه فرهنگی «از نماز چه می دانید؟» با هدف آشنایی کودکان و نوجوانان با احکام و معانی ذکرهای نماز و برگزاری هر چه صحیح تر ارکان نماز برای کودکان و نوجوانان در تهران برگزار می شود. وی افزود: این مسابقه به صورت حضوری برگزار می شود و در قالب آن سئوال هایی درباره احکام نماز، اجرای صحیح ارکان نماز و معنای ذکرهای آن از کودکان پرسیده و در پایان نیز هدایایی به برندگان اعطا می شود. حیدرگیوی از برپایی کارگاهی آموزشی با عنوان «مفاهیم قرآنی» در این خانه فرهنگ خبر داد و گفت: این کارگاه آموزشی یکشنبه هر هفته ویژه جوانان برگزار می شود و «ملکی» کارشناس علوم قرآنی در این کارگاه به سئوال های جوانان درباره مفاهیم و موضوعات قرآنی پاسخ می دهد. علاقه مندان می توانند به خانه فرهنگ «امامزاده یحیی(ع)» واقع در خیابان ری، خیابان آبشار غربی، کوچه هداوند، پلاک ۹ مراجعه کنند.

نهادهای معلمان

تقاضای تاسیس کانون صنفی معلمان ایران

شیرزاد عبداللهی: جلسات مشترک معلمان و مدیران آموزش و پرورش برای تشکیل کانون معلمان در محل اداره کل آموزش و پرورش شهر تهران بعد از چند ماه در تابستان سال ۷۷، بدون نتیجه تعطیل شد. دو گرایش یکی خط معلمان گچ به دست که طرفدار خلوص تشکیلات بودند و دیگری خط مدیران که خواستار نوعی کنترل محسوس و یا نامحسوس توسط مدیران بر تشکل بودند، رودرروی هم قرار گرفتند. بعد از جدایی از مدیران احساس می کردیم بار سنگینی از روی وجدانمان برداشته شده است. ما خود را پیش قراول جریانی می دانستیم که قرار بود یک میلیون معلم را سازماندهی کند و البته برخود می بالیدیم که ترفندهای زیرکانه مدیران را خنثی کرده ایم. تصور می کردیم ما از جنس دیگری هستیم: معصوم، ساده، مهربان و مظلوم. گرد گچ که پای تخته سیاه بر دست های ما می نشست و غبار گچ که در ریه های ما جا خوش می کرد، اکسیری بود که تمام رذایل و صفات زشت را زائل می کرد. آن دو قطبی اهورا مزدا و اهریمن ذهن ما را پر کرده بود، معلم اهورایی بود و مظهر خیر و مدیران اهریمن بودند و مظهر شر. غبار گچ به ما صراحت، شجاعت و ایمان بخشیده بود و میزهای چوبی ادارات مدیران را ترسو، محافظه کار و منفعت طلب کرده بود. خشم و احساسات نمی گذاشت که واقع بینانه به صفحه نگاه کنیم. واقعیت این بود که نه همه مدیران اهریمن بودند و نه همه معلمان طبعی اهورایی داشتند. ما براساس ذهنیت خود هر حرکت مدیران را به گونه ای دلخواه تفسیر می کردیم. اگر در برابر ما نرمش نشان می دادند می گفتیم: «می خواهند از ما سوءاستفاده کنند» و اگر درشتی می کردند فریادمان به آسمان می رفت که: «ماهیت واقعی خود را بروز می دهند و از معلم می ترسند». همانگونه که مارکسیست ها به دست های پینه بسته کارگران و رنجبران سوگند می خوردند، ما هم دست های گچی معلمان را مقدس می دانستیم. به ظاهر از ادبیات نوین و اصلاحی دم می زدیم، اما در عمل سوپر انقلابی فکر می کردیم و عده ای مدیر اداری را که تا دیروز به کلاس می رفتند و حالا با یک برگ ابلاغ پشت میز نشسته بودند، کارفرما و سرمایه دار و ظالم و دشمن می دیدیم. قصد من تبرئه مدیران نیست، که همواره منتقد مدیریت آموزش و پرورش بوده ام. آنها هم مثل ما معلمان بی تجربه ای بودند. نه ما و نه آنها مکانیسمی برای حل اختلافات به ذهنمان نمی رسید. تندگویی، نفی طرف مقابل، خود را حق و دیگری را باطل دانستن بر فکر و مغز ما چیره بود. نکته جالب اینکه بسیاری از معلمان گچ به دست بعد از تعطیل جلسات اداره کل با این توجیه که مدیران آموزش و پرورش با اعمال نفوذ نمی گذارند ما تشکل مستقل معلمی را ایجاد کنیم، فعالیت های صنفی را به کلی کنار گذاشتند. در همان جلسات معلمانی با دستان آغشته به گچ هم بودند که حضور مدیران اداری را در جلسات فرصتی بی نظیر تلقی می کردند و در حاشیه نشست ها در فکر ایجاد روابط شخصی با مدیران بودند و تلاش می کردند از طریق این گونه روابط مشکلات شخصی خود را حل کنند. شکاف اداره - مدرسه در آن دوره به قدری فعال بود که ما به همه حرکات مدیران مشکوک بودیم و تفسیری منفی از آنها ارائه می کردیم. اما در مقابل به فرصت طلبی های همکاران گچ به دست خود به دیده اغماض می نگریستیم. بعد از تعطیل جلسات در اداره کل آن مجموعه ۳۰۰-۲۰۰ نفری از هم پاشید. تنها ۵-۴ نفر از معلمان گچ به دست تلفنی با هم ارتباط داشتیم و گاهی همدیگر را می دیدیم.

۶ ماه طول کشید تا ما بر تردید خود غلبه کنیم و برای تشکیل کانون صنفی معلمان قدم پیش بگذاریم، می خواستیم جلسه ای تشکیل دهیم، با این مشکل مواجه شدیم که کجا جمع شویم، مدیران مدارس بدون مجوز اداره به ما جایی برای جمع شدن نمی دادند، مراجعه به اداره و درخواست از مدیران هم نوعی سازشکاری بود. تصمیم گرفتیم جلسه خود را در باشگاه معلمان تهران نزدیک میدان حر تشکیل دهیم: «باشگاه معلمان متعلق به معلمان است و نه مدیران». با هماهنگی قبلی توانستیم ۱۱ نفر را برای شرکت در این جلسه دعوت کنیم. روز ۷۷/۱۰/۵ جلوی در شمالی باشگاه معلمان بودیم. نگهبان ها، حرف های تند و تیز و کنایه آمیز ما را نمی فهمیدند. با رئیس باشگاه تماس گرفتند و ایشان موافقت کردند که جلسه معلمان در نمازخانه برگزار شود. نیم ساعت بعد در گوشه نمازخانه نشسته بودیم. سرشار از خشم و امید. هنوز صورتجلسه هیات موسس که روی یک برگ کاغذ A4 کاهی نوشته شده است را دراختیار دارم. یازده نفر پای صورتجلسه را امضا کرده اند. اسامی به همان ترتیبی که در صورتجلسه ثبت شده عبارتند از: محمد خاکساری، ایران فلاحی، مهرانگیز عباسی، شیرزاد عبداللهی، محسن کمالی، حسین لوری، علیرضا کریمیان، ایمانعلی کاظمی، احمد سنایی پور، علی بدر، نصیر حسن زاده. این افراد از مناطق مختلف تهران آمده بودند. همگی همدیگر را در جلسات شناخته بودند. سابقه آشنایی قبلی و یا هماهنگی فکری نداشتند. اینها مهم نبود، مسئله مهم دست های آغشته به گچ آنها بود؛ «ما معلمیم». بعدها به تلخی دریافتم که چیزی به نام ایدئولوژی معلمی وجود ندارد. چند نفر به عنوان هیات اجرایی مسئولیت پیگیری کارهای اداری و تهیه مدارک لازم و مراجعه به وزارت کشور را برعهده گرفتند و سرانجام تقاضای تاسیس کانون صنفی معلمان ایران در تاریخ ۷۸/۱/۳۱ در کمیسیون ماده ۱۰ قانون فعالیت احزاب به ثبت رسید.

آگهی فراخوان نخست

شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران از کلیه شرکت های واجد شرایط جهت اجرای مناقصه ای با مشخصات زیر دعوت به همکاری می نماید:

کارفرما: شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران

مشاور کارفرما: مهندسین مشاور مهاب قدس

شرح مختصر کار: عملیات طراحی، تهیه، ساخت، حمل، نصب، راه اندازی و بهره برداری آزمایشی تجهیزات هیدرومکانیکال، برقی و کنترل سازه آبگیر نیروگاه سد کارون ۴ واقع در ۱۸۰ کیلومتری جاده شهرکرد - ایذه

نوع گواهینامه، رشته، تخصص و پایه مورد نیاز: حداقل پایه ۲ رشته تاسیسات و تجهیزات

تاریخ و محل دریافت اسناد ارزیابی توان اجرای کار: به مدت یک هفته از درج آگهی به پایگاه اینترنتی WWW.iwpc-tender.com و یا نشانی تهران - بزرگراه مدرس - تقاطع آفریقا - خیابان بیدار - شماره ۴۰ شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران - طرح کارون ۴ (طبقه هفتم) مراجعه نمایند.

آگهی شناسائی پیمانکاران

شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران - طرح سد و نیروگاه کارون ۴ در نظر دارد انجام امور خدماتی کارگاه سد و نیروگاه کارون ۴ را از طریق برگزاری مناقصه به پیمانکار واجد شرایط واگذار نماید. به منظور شناسایی پیمانکاران ذیصلاح، از متقاضیان دارای مجوز از وزارت کار و امور اجتماعی دعوت می گردد ضمن همراه داشتن تصویر اساسنامه، آگهی ثبت و آخرین تغییرات شرکت حداکثر یک هفته پس از درج آگهی در روزنامه به پایگاه اینترنتی WWW.iwpc-tender.com و یا نشانی تهران، بزرگراه مدرس، تقاطع آفریقا، خیابان بیدار، شماره ۴۰، طبقه هفتم، امور قراردادهای طرح سد و نیروگاه کارون ۴ مراجعه نمایند.

تلفن تماس: ۲۷۸۲۲۷۳۶ و ۲۷۸۲۲۷۵۷

محل اجرای کار: ۱۸۰ کیلومتری جاده شهرکرد به ایذه، کارگاه سد و نیروگاه کارون ۴